

Lekcja na 28 czerwca

Amos, odważny prorok

Werset kluczowy: „*Gdy pasłem stado, Pan mnie wziął i rzekł do mnie: Idź, prorokuj mojemu ludowi Izraelowi*”.
Amos 7:15

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Amos 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Amos pochodził z Tekoa, miejscowości położonej około sześciu mil na południe od Betlejem. Najwyraźniej jednak udał się na północ, na terytorium królestwa dziesięciu plemion, gdzie prowadził większość swojej służby. Amos przepowiedział straszliwe nieszczęścia, które spadną na Izrael z powodu jego grzechów, i cierpiął prześladowania z powodu swojej wierności. Amos 2:6-16; 7:10-17

Przez Amosa Pan rzekł do Izraela: „Tylko was poznałem spośród wszystkich rodów ziemi, dlatego ukarzę was za wszystkie wasze nieprawości”. Następnie pojawia się pytanie: „Czyż mogą iść razem dwaj, jeśli się nie zgodzili?” (Amos 3:2,3). Chodzi tu o to, że skoro Pan uczynił Izrael swoim wyłącznym ludem, oczekiwał od niego bezwarunkowej lojalności. Jeśli nie będą Go czcić i służyć Mu w ten sposób, zostaną surowo ukarani.

W wersetach 11-15 dziewiątego i ostatniego rozdziału Księgi Amosa Bóg, poprzez proroka,

przepowiada odrodzenie Izraela i odbudowę „upadłego przybytku Dawida”. W Dziejach Apostolskich 15:13-18 apostoł Jakub cytuje to proroctwo, dodając: „Wszystkie dzieła Boga są znane od początku świata”. Bóg ma wyznaczony czas na każdy element swojego planu. Całe stworzenie jest pod Jego opieką, a wszystkie Jego zamierzenia dotyczące Izraela i wszystkich narodów zostaną zrealizowane. Izajasz 55:11

Dzisiejszy lud Pański, podobnie jak Amos, nie powinien dać się zastraszyć i milczeć, ale ma głosić prawdę w miłości, zwłaszcza nadzieję na królestwo sprawiedliwości i pokoju. Zakończenie proroctwa Amosa, a także odniesienie do niego w Liście Jakuba, znajdzie swoje pełne spełnienie wraz z ustanowieniem królestwa Bożego pod panowaniem Chrystusa, kiedy to „resztkę ludzi” otrzyma możliwość wzywania Pana i zostanie pobłogosławiona. Dzieje Apostolskie 15:16,17

W odniesieniu do tej obiecanej przyszłości, która wkrótce nadejdzie, czytamy następujące słowa: „Nie będą już uczyć swego bliźniego ani mówić jeden do drugiego: «Poznajcie Pana», bo wszyscy mnie poznają, od najmniejszego z nich aż do największego. Bo przebaczę ich nieprawość i nie będę już więcej pamiętał o ich grzechach”. (List do Hebrajczyków 8:11,12). Obietnice te najpierw zostaną skierowane do Izraela, a potem dotrą do wszystkich narodów. Cała ludzkość będzie miała wsparcie Chrystusa i Jego uwielbionego Kościoła, razem tworzących „królewskie kapłaństwo”. (1 Piotra 2:9). W tym czasie również „ziemia będzie pełna poznania Pana”. Mamy też pewność, że poznanie

Boga stanie się tak jasne, że „wędrowcy, choćby byli głupcami, nie zblądzą na niej”. Izajasz 11:9; 35:8

Jakaż wspaniała perspektywa rozciąga się przed nami, za którą powinniśmy być zawsze wdzięczni i która stała się możliwa dzięki temu, że Ojciec Niebieski dał swojego umiłowanego Syna (J 3:16; Rz 6:23). Zastanówmy się przez chwilę, jak będzie wyglądał nasz świat bez grzechu, zabijania, nienawiści czy „wojen i pogłosek o wojnach” (Mateusz 24:6-7). Amos potrzebował odwagi, by mówić o braku wierności Izraela. Niemniej jednak, możemy być pewni, że czuł również radość z powodu przyszłej nadziei zarówno dla Izraela, jak i dla całej ludzkości.